

Feltárás

2009.09.19. ?én egy világ dőlt össze, minden esetre bennem, igen. Az emberekbe vetett bizalmam, és a természetes emberség, és cselekedetekbe vetett bizalmam dőlt romba.

Oka: 2009.09.19. hajnali fél háromkor Bátyám (M. Tóth Zoltán) ismeretlen körülmények között a Vogue szórakozóhajóról ([Restaurant Vogue Álló hajó-étterem](#) , [Vogue Apartments Room](#) , [Vogue Ship Restaurant](#)

[Vogue Hajó](#)

) a Dunába esett. A körülötte tartózkodó fiatalok annyit tudtak tenni, mivel nem voltak kiképzett életmentők és mivel szórakozni mentek és nem életet menteni, hogy hívták a 112-őt és segítséget kértek a hajón szolgálatot teljesítő biztonsági őről, mivel azzal voltak ilyen szempontból kapcsolatban. És arra számítottak, hogy azért van, hogy ilyen esetben segítséget nyújtson. A helyszínen tartózkodó unokahúgunk elmondása alapján a biztonsági őr, az azonnali segítségnyújtás helyett az alábbi kijelentést tette: ?Persze, hogy én is beledögöljek.?. A közelben tartózkodott egy fiatalember, aki hallva az esetről azonnal a 112-őt hívta, akikkel az Unokahúgunk beszélt. Így hívtak végül segítséget. Viszont az életmentés nem kezdődött el, mivel a szórakozóhely fenntartói az esetről már csak akkor vettek tudomást, mikor már a rémült biztonsági őr már mindenkit hazaküldött.

Még mentőövet sem dobtak, amit egy a hajón dolgozó báros vitt ki mentésen igyekvő Unokahúgunk körül csoportosulókhöz. Ekkor az hangzott el: ? már nincs értelme?.

Így az utolsó esélyét is elvették Bátyámnak attól, hogy túlélje a vízbe esést. Unokahúgom és a vele együtt a helyszín közelében tartózkodó fiatalember, aki a 112-t hívta, látni vélték, amit elsodorja az ár. A hajón szórakozók közül is voltak, akik azt állították, hogy látták Bátyámat, amint a hajó felé próbált úszni. De senki egy árva szót nem szólt Bátyámhoz, hogy tartson ki, mert kimentik, vagy hogy ússzon mondjuk el a hajótól, ahogy csak tud.

(A hajótól való eltávolodással későbbiekben kiderült, hogy az életét mentette volna meg, és ha bedobják a mentőövet a vízbeesés vélhető helyén azzal viszont a mihamarabbi megtalálásának az esélyeit javították volna.)

A vízirendőrség ekkorra már a helyszínre érkezett, és próbálták felvenni a jegyzőkönyveket a helyszínen maradt vendégektől, a hajó személyzetéről, és tulajdonosaitól.

Egy órán keresztül keresték Bátyámat, de ekkor már ismereteim szerint nem próbálkoztak az életmentéssel. A 112 segélyszolgálat valamiért csak a vízirendőrséget értesítette, így mentő és tűzoltó nem érkezett a helyszínre.

Tán már ekkor el volt döntve, az eset kimenetele, hogy Bátyám a Dunába fog veszni.

Pedig csak szórakozni akart egy hajón, amin ilyen szolgáltatást nyújtanak.

Vártuk haza, de csak egy telefonra riadtam hajnali fél négykor, ahol Unokahúgom Apukája kérte Szüleimet, hogy közölje a hírt, hogy Fiúk beleesett a Dunába a szórakozó-hajóról.

Azonnal a helyszínre siettünk, ahol elsőre senkit sem láttunk. Sötét kietlen volt a rakpart, éjszakai fények, mintha semmi sem történt volna. Teljesen más világba csöppentünk, mint amit vártam. Ha beleesett a Bátyám a Dunába és nem találják, akkor hol a rendőrség aki biztosítaná a helyszínt, hol a tűzoltóság aki kimentené, hol a mentő aki ellátná. De sehol semmi, csak a hideg és rideg éjszaka. Unokahúgom Apukáját, Anyu testvérét véltük felfedezni a Vogue nevű szórakozó hajónál, mert még a címet sem tudtuk meg hírtelen pontosan csak hogy körülbelül merre menjünk. Mikor már összetalálkoztunk a rokonunkkal, vélni hallottam egy mentőt, hogy jön. Egyszer csak feltűnni látszott egy mentőautó, az éjszakában, amiről megtudtuk, hogy ide jön, mert kihívták Anyu testvére a lányához. Ezt sem a rendőrség, hanem a család. A rendőrség intézkedéseiről hírtelen annyit tudtunk meg, hogy azt állították, hogy már felnőtt férfi a Bátyám. Miután elment a mentő Apu próbált beszélni a 112-vel, hogy hol a rendőrség. Az ügyeletes rendőr annyit mondott, hogy majd kivetí valahol a víz. Ezt nem hagyta Apu annyiban és újra felhívta, ekkor már azt a választ kapta, hogy holnap újra kijönnek. Az hogy mi játszódott le bennem, és hogy mit gondoltam akkor az emberiségről, hogy ilyen eseten ilyen egyszerű könnyedséggel túllépnek, már nincs módomban újra felidézni. Lényeg, hogy nem sok mindennek tartottam, ami értéket képvisel. Amint próbáltuk az első traumát emésztetni a

rakparton sétálva, megjelent egy úriember a Vogue hajóról. Vele Anyu próbált beszélni, hogy mi történt, de annyit mondott csak, hogy nagyon sajnálja. Nos, azóta is sajnálom, hogy jólneveltségemmel visszatartottam magam. Lehet akkor már ez az ügy nem így kerülne napvilágra, és nem ott tartana, hogy próbálunk egy ügyvédet találni, aki tisztázza a helyzetet. Mert a Vogue ügyvédje szerint semmi mulasztás nem történt. Ezek szerint a szórakozás természetes velejárója, hogy belehal az illető. És mind ebbe semmi jogellenes, embertelen és társadalmilag megvetendő nincs. Egyszerűen ez van és fogadjuk el.

Nos erre röviden csak annyit, hogy olyan mélyen nem tud aludni, hogy ezt álmodhassa, hogy bele fogok nyugodni, hogy olyan körülményeket teremtett a létesítményében, ahol detektálva volt, hogy meg fog halni valaki, és hogy az én Bátyám az már csak a Mi személyes tragédiánk. A Bátyám egy tisztességes, becsületes, jóra való ember, és kiváló testvér volt. Nem érdemli meg, hogy ezt tették vele. Az Ő becsületét megsértették és emberségét a sárba tiporták ezzel. Amit bízva a jogrendünk tisztaságában, meg fogunk védeni, és megtoroljuk a Bátyámat ért támadást, és a családukban tett károkat.

Feltárás

Írta: Administrator

2011. június 21. kedd, 20:31 - Módosítás: 2011. június 23. csütörtök, 23:34

Vogue 2009.09.19.-e a pesti rakpartról

Feltárás

Írta: Administrator

2011. június 21. kedd, 20:31 - Módosítás: 2011. június 23. csütörtök, 23:34

Vogue 2010.06.05.-e Margitszigetről